1. ČÁST

FÉLIX ŠŤASTNÝ

RUDI, TY SEŠ VŮL!

Rudi, ty seš vůl!

Část 1.: Operace Vertikální ráj, ztracený poklad, ADID-ASIST a Alobalový štít

Félix Šťastný

KAPITOLA 1: OPERACE „VERTIKÁLNÍ RÁJ“

Ranní slunce se líně opíralo do oprýskané fasády činžáku a v malém bytě, který pamatoval ještě rozkvět pětiletky, to vřelo. Rudi pobíhal po místnosti s intenzitou polního maršála, kterému právě došly mapy i trpělivost. V rukou svíral štos papírů, které vypadaly, že je vytáhl z kontejneru u stavebního úřadu, a v očích mu plály ohýnky čistého šílenství.

„Franto! Franto, poslouchej mě! Tohle není jenom nápad, tohle je super bomba! To je… to je… vertikální revoluce!“ řval Rudi a rukama kmital tak divoce, že málem shodil ze stolu vázu po babičce.

Franto seděl v křesle, v klidu si čistil brýle a s trpkým úsměvem sledoval Rudiho představení. „Rudi, přestaň létat. Sedni si. Moje srdce není stavěné na tvoje ranní vizualizace. Co jsi zase vyšťáral? Doufám, že to není ten kšeft s těma cvičenýma křečkama, co měli hlídat sklady.“

„Křečci jsou minulost, Franto! Křečci jsou drobky!“ Rudi se k němu přisunul a začal mu prstem bušit do kolena v rytmu morseovky. „Mám komín! Obrovskej, dvousetmetrovej betonovej komín v Lhotě! Starosta je zoufalej, chce to sanovat, dal mi zálohu sto padesát tisíc! Sto padesát čistá ruka, Franto!“

Franto ztuhl. „Komín? Ty ses zbláznil. Ten komín je zralej na odstřel, viděl jsem ho loni. Drží pohromadě jenom silou zvyku a tím, že se na něj bojí dosednout i mouchy, aby ho nepřevážily.“

„Nebuď srab, Franto! Ty vidíš destrukci, já vidím adrenalinovej park!“ Rudi vyskočil a začal šplhat po neviditelném žebříku uprostřed obýváku. „Uděláme tam lezecký centrum pro ty zbohatlíky z Prahy! Oni se nudí, Franto! Oni mají deprese z toho, že mají moc peněz! My je vyženeme nahoru, na ten rezavej žebřík, a tam, v mracích, tam najdou smysl života! A hned vedle… hned vedle u paty komína, tam uděláš ty svoji lukostřelbu!“

„Lukostřelbu?“ Franto nadzvedl obočí. „Rudi, střílet šípy pod objektem, ze kterýho padají kusy betonu o velikosti televizoru, to není sport. To je poprava.“

„Ale kdepak! To je stimulace!“ ječel Rudi. „Kdo netrefí terč, trefí se do nálady! Budeme tomu říkat ‚Střely osudu‘! Franto, ty jsi klidnej, ty jsi elegán, ty jim vysvětlíš, že to drnčení tětivy harmonizuje psychiku! Budeme brát pětikilo za deset šípů! Je to čistá věda!“

Vtom se rozletěly dveře a do bytu vplula Beáta v klobouku, který připomínal satelitní anténu, následovaná Gitou, která se tvářila, jako by právě spolkla citron i s kůrou.

„Rudi! Co to tady zase vyvádíš za cirkus?“ spustila Beáta a začala si ovívat obličej rukavicí. „Slyšela jsem tě až na chodbu! Prý nějaký komín? Doufám, že tam nebudu muset uklízet saze!“

„Beáto! Miláčku! Ty nebudeš uklízet, ty budeš zářit!“ Rudi k ní přiskočil a políbil jí ruku s takovým patosem, až Beáta málem ztratila rovnováhu. „Ty jsi naše tvář! Ty jsi investorka z velkosvěta! Budeš ty lidi vítat v hedvábném županu a prodávat jim krystaly ze starýho skla, co nám zbylo v garáži! Řekneš jim, že ten komín je světový unikát!“

Beáta se zatvářila uraženě, ale v očích se jí zablýsklo. „Světový unikát? Rudi, ty jsi vážně bussinesman! A co já z toho budu mít?“

„Budeš mít… budeš mít úžasnej pocit úspěchu, drahá! A ty, Gito!“ Rudi se otočil ke Gitě, která si právě zapálila cigaretu a skepticky ho pozorovala. „Ty tam otevíráš kavárnu! Přímo u paty toho monumentu! Bude se to jmenovat ‚U Posledního nádechu‘! Budeš vařit ten tvůj ‚smrťák‘, co nás vždycky postaví na nohy, a prodávat vlažný štrúdly za cenu kaviáru!“

Gita vyfoukla kouř Rudiho směrem. „Kavárna pod komínem, co padá? Rudi, ty jsi se už nadobro pominul. Kdo mi tam vleze? Každej se bude bát, že mu spadne cihla do šálku.“

„To je ten fór, Gito!“ zařval Rudi a začal divoce gestikulovat. „Budeme půjčovat helmy! Každá helma kilo na hodinu! Pojištění proti pádu betonu – dvě kila! Lidi milujou strach, když je zabalenej do luxusu! Budeme jim vykládat, že ten opadávající beton je vzácná minerální sůl, která se tam tvořila padesát let! Budou si to sypat do kafe a myslet si, že mládnou!“

Franto se podíval na Gitu, Gita na Beátu a Beáta na štos bankovek, které Rudi vítězoslavně vytáhl z kapsy.

„Tak co, dámy?!“ vyhrkl Rudi a v očích mu hrály plamínky šílenství i geniality. „Jdeme do toho? Franto dodá klid, Beáta investory, Gita kofein a já… já dodám tu vertikální vizi! Vážení, kšeft století právě startuje!“

KAPITOLA 2: OPERACE „KOMÍN S RUČENÍM OMEZENÝM“

Ranní mlha nad Lhotou pod Komínem se líně převalovala přes náves, jako by se jí nechtělo odkrývat tu zkázu, kterou tam příroda a padesát let socialismu zanechaly. Uprostřed toho všeho stál on. Betonový gigant, dvousetmetrový prst ukazující k nebi, ze kterého se drolily kusy omítky velikosti bochníku chleba.

Rudi stál u paty komína, v jedné ruce svíral šek od obecního úřadu a druhou divoce šermoval ve vzduchu.

„Franto! Podívej se na to! To není rez, to je patina! To je důkaz autenticity!“ řval Rudi a jeho hlas se rozléhal prázdnou betonovou rourou jako ozvěna v katedrále. „Máme sto padesát tisíc! Sto padesát tisíc na to, abychom tuhle nádheru zachránili před demolicí a udělali z ní centrum pro lidi, co mají víc peněz než pudu sebezáchovy!“

Franto se opřel o kapotu jejich starého auta a s ironickým úšklebkem sledoval, jak se Rudimu na čele nalévá ta známá žíla. „Rudi, ty ses zbláznil. Chceš tam fakt pustit lidi? To není sanace, to je hromadná asistovaná sebevražda.“

„Nebuď defétista, Franto! Ty jsi vždycky viděl sklenici poloprázdnou, zatímco já v ní vidím příležitost k exportu!“ Rudi k němu přiskočil a začal mu prstem klepat na hruď. „Tady nepůjde o bezpečnost, tady půjde o zážitek! Moderní člověk se nudí, Franto! Moderní člověk sedí v kanclu, pije vlažný kafe a sní o tom, že ho něco

pořádně vyděsí! A my mu ten strach prodáme! Budeme tomu říkat ‚Vertikální očista'!"

Vtom se zpoza rohu vynořila Gita. Na sobě měla šaty, které vypadaly, že byly ušity ze zbytků divadelní opony, a v rukou táhla obrovský kávovar, ze kterého odpadávaly šroubky.

„Rudi! Už jsem to zařídila!" zvolala nadšeně. „Mám deset kilo kafe, co vypadá jako mletej asfalt, ale když do toho dáme hodně cukru a řekneme, že je to ‚vysokohorská směs pro horolezce', utrhnou nám ruce! Dole u paty komína otevírám kavárnu ‚U Posledního nádechu'. Už jsem i vytiskla menu. Espresso se u nás jmenuje ‚Volný pád' a vídeňská káva je ‚Obláček naděje'!"

„Beáto! Beáto, kde jsi?!"

Beáta se objevila v hedvábném županu, s kloboukem velikosti satelitního talíře a s výrazem ženy, která právě zdědila polovinu Švýcarska.

„Tady jsem, Rudi," protáhla sladce. „Už jsem rozeslala pozvánky do Prahy. Přijedou ti tvoji ‚zoufale bohatí investoři'."

„Beáto, ty jsi poklad!" Rudi jí políbil ruku s takovým patosem, až Franto musel odejít k autu pro luky.

„Takže, Franto, poslouchej plán!" Rudi se vrhl k lukostřelnici, kterou Franto neochotně sestavoval hned vedle Gitina kávovaru. „Lukostřelba bude hlavní atrakce pro ty, co se bojí výšek! Budou střílet na terče, co namaluješ na ten komín! A když netrefí terč, trefí aspoň ty, co se nahoře drží žebříku jako klíšťata! Bude to dynamický! Bude to adrenalinový! Bude to byznys století!"

O týden později byla náves v Lhotě k nepoznání. Komín zářil oranžovou barvou, manažeři v drahých outdoorových oblecích funěli na rezavých příčkách žebříku, Beáta jim dodávala odvahy a Gita v kavárně vařila břečku, která spolehlivě zvedala tlak i mrtvým.

Rudi pobíhal kolem s megafonem. „Lezte, pánové, lezte! Čím výš budete, tím blíž budete k daňovýmu ráji! Franto, střílej! Udělej tam trochu atmosféru!“

Franto neochotně vystřelil šíp, který se se suchým lupnutím odrazil od betonu jen kousek od hlavy jednoho z investorů. „Rudi, já ho málem trefil!“

„To je v pořádku, Franto! To je stimulace! Musí cítit, že život je křehkej jako tenhle můj šek!“

KAPITOLA 3: STAROSTA A ZÁZRAČNÁ LHOTSKÁ SŮL

Právě ve chvíli, kdy se Alfonz Tlustý s hekáním vyškrábal o další dva metry výš, na náves vrazil obecní favorit. Z něj se vyvalil starosta Lhoty, pan Pivoňka – muž, jehož tvář měla odstín dozrávající řepy a jehož trpělivost byla tenčí než rezavé příčky na Rudiho komíně.

„Nováku! Zastavte to! Konec! Finito!“ řval starosta už ode dveří auta a v ruce mával kusem šedého betonu, který před chvílí odpadl z římsy a málem trefil obecní kozu. „Podívejte se na tohle! Ten váš ‚památník pokroku‘ se sype! Lidi se bojí chodit do krámu, protože jim nad hlavama létají kusy panelu! Chci zpátky těch sto padesát tisíc, jinak na vás pošlu policajty i s hasičema!“

Rudi bleskově odhodil megafon, nasadil výraz ublíženého génia a rozběhl se ke starostovi. Ruce mu kmitaly tak rychle, že kolem Pivoňky vytvořily malý větrný vír.

„Pane starosto! Prosím vás, potichu! Nekřičte to tak nahlas!“ zasyčel a spiklenecky se rozhlížel kolem sebe. „Víte vy vůbec, co držíte v ruce? Vy držíte v ruce budoucnost lhotského lázeňství! To není beton, pane starosto. To je ‚Lhotská minerální solná krusta‘!“

Starosta zůstal stát s otevřenou pusou, kus šedého kamene mu málem vypadl z dlaně. „Sůl? Nováku, vy jste se už nadobro zbláznil? Vždyť jsem ten komín stavěl s tátou v šestasedmdesátým! Byl tam cement z Bulharska a štěrk z Berounky!“

„To si mysleli všichni, pane starosto!“ Rudi schvátil kus betonu z jeho ruky a začal ho s úctou hladit. „Ale ten tlak! Ty emise! Ta padesátiletá koncentrace průmyslových výparů v kombinaci s vaším unikátním podložím vytvořila chemickou reakci, kterou svět ještě neviděl! Ten komín tu sůl nevypouští, on ji vylučuje! Je to čistý minerál, který léčí všechno od revmatu až po nešťastnou lásku!“

Franto v pozadí nahlas zakašlal a raději se tvářil, že si kontroluje tětivu luku. „Rudi, nepřeháněj to… vždyť v tom je azbest a dehet.“

„Ticho, Franto! Ty ničemu nerozumíš! Ty vidíš azbest, já vidím regeneraci!“ Rudi se znovu otočil ke starostovi a přitlačil mu kus betonu přímo pod nos. „Cítíte tu vůni? To je vůně peněz! Tedy, pardon, vůně zdraví! Představte si to: Lhotské komínové lázně. Lidi sem budou jezdit, budou si tenhle prach sypat do vany a vy, pane starosto, budete sedět na recepci a vybírat lázeňský poplatek za každej gram!“

„Ale… ale vždyť je to tvrdý jako šutr,“ namítal starosta, i když v očích se mu už zableskla pověstná lhotská lakota. „Jak to chtějí ti lidi používat?“

„V tom je ten vtip!“ Rudi začal divoce gestikulovat směrem k Alfonzovi, který tam nahoře pořád visel jako zralá hruška. „Tihle horolezci, to nejsou klienti! To jsou odborní sběrači! Svými těly obrušují ty nejjemnější krystaly, které pak padají dolů do Gitiny kávy! Je to léčebný proces! Každý doušek Gitiného espressa je teď léčivý extrakt! Chápete? Vy tady neničíte komín, vy tu provozujete nejvýše položené solné sanatorium v Evropě!“